

Bezoek aan de Heilig Grafkerk

Wat mijn dag bijzonder maakte is, dat ik toch in een opwelling de Heilig Grafkerk heb bezocht. De zoektocht voerde door de wirwar van overdekte straatjes tot de plaats waarvan ik wist dat deze kerk er vlakbij moest liggen. Nu was ik hier nog nooit in geweest, uit een soort aversie tegen het bouwen van kerken over heilige plaatsen. Ik vind het namelijk veel mooier wanneer je de plaatsen waar dingen zijn gebeurd, in min of meer ongerepte staat kunt zien, zodat je een betere voorstelling kunt maken.

En ook al wist ik dat de Heilig Grafkerk volgens de meeste geschiedkundigen inderdaad over de plaats staat gebouwd waar Christus stierf en opstond uit de dood, toch werd ik eerder van een bezoek weerhouden door de verschrikkelijke haat en nijd die hier heerst tussen kerken om deze plaats te mogen beheren. In de afgelopen eeuwen zijn er in deze kerk zelfs schietpartijen tussen wedijverende geestelijken geweest, waarbij meerdere doden vielen. En dat kan de bedoeling van Golgotha en het open graf nooit geweest zijn.

Maar toch, ondanks dit alles, werd ik, toen ik eenmaal vlakbij rondliep, door een zeker gevoel richting deze kerk gedreven, omdat Christus' dood en opstanding uiteindelijk het hart vormen van mijn geloof.

En ik moet zeggen, vanaf het moment dat ik de kerk (gratis, zoals het hoort!) betrad, was ik onder de indruk van de geheimzinnige, stille, halfdonkere ruimte van dit gebouw. En ik dacht: toch goed dat men als een soort stolp een kerk heeft gezet (al vanaf vroeg in de christenheid), om zo deze gedenkplaats te behouden.

Overigens valt er weinig te zien. Om de kerk te kunnen zetten heeft men bijna het complete Golgotha weggehakt, en ook de rots waarin het graf zich bevond, voor een groot gedeelte

verwijderd. In het midden van de kerk (waar vroeger dus het rotsgraf was), heeft men enkel het stuk van de grafkamer bewaard, waarop de dode gelegd werd. Dit bevindt zich in een soort kubusvormig gebouwtje, waarvoor een hele rij mensen stond. Deze rij werd door een Griekse monnik beheerd, op een wijze die bij mij weer terstond de dubbele gevoelens oproep. Hij wist ons op feilloze het gevoel te geven dat je in de rij stond voor een Efteling-attractie: ‘A bit more patience, please’, ‘Yes, next five, please!’ En dan werd je met een viertal andere mensen het kubusvormige gebouwtje in gedirigeerd, waar je inderdaad met z’n vijven net inpaste, als haringen in een ton. En omdat de grafruimte weinig oorspronkelijks meer had (helemaal ‘verkerkelijkt’ met symbolen en lampen), heb ik het er maar kort gehouden, mede omdat je wist dat er nog meer wachtenden waren, die ‘please’, nog een beetje geduld moesten hebben. Wel nam ik de tijd om de boodschap te lezen die er in het Grieks stond geschreven: “Christus is opgestaan.”

Dat bepaalde mij, ondanks alle toeristische toestanden, toch bij het duizelingwekkende feit, dat hier, vlakbij, de dood is overwonnen! En dat hier, vlakbij, hét offer heeft plaatsgevonden, waarvan Johannes zegt dat de kracht ervan genoeg is voor de zonden van de hele wereld.

En toen plotseling, buiten de grafkamer, een groep (ik denk Griekse) bezoekers van de kerk op zeer ingehouden en tegelijk triomfantelijke wijze een lied inzette, waarvan het ‘hallelujah’ prachtig weerklonk in de mooie akoestiek van deze kerk, vielen al mijn reserves van mij af, en genoot ik diep van deze bijzondere plaats.

(bron: Het verslag van mijn studiereis naar Jeruzalem in de zomer van 2011:
www.jeruzalem2011.wordpress.com)